

Порука за 2023.

Унутрашњи живот и солидарност

Где да пронађемо извор васељенског братства, унутар наше људске породице и са целом творевином? Различити одговори на ово питање су сазревали у духовним традицијама народа наше планете.

За хришћане је дошло време да дубље разумеју своју веру. Не да би се истицали или тврдили да имају одговоре на све, већ да се ефикасније укључе у заједничку потрагу са онима који не желе да се покоре судбини, већ бирају да раде на великим питањима данашњице. Ова порука за 2023. годину настоји да указује на правце деловања за обнову хришћанског живота у нашем времену.

“Молитва и праведно деловање.” То је била, у страшним годинама Другог светског рата, интуиција пастора Дитриха Бонхефера¹. Док је био у затвору, размишљао је о суштини хришћанског живота. Издигао се усред трагедије рата. У тами свог времена јасно је видео:

Наше хришћанство данас биће само две ствари: молитва и праведно деловање међу људима. Свако хришћанско размишљање, говор и организовање морају се изнова родити из ове молитве и деловања².

Како можемо применити ову интуицију данас? Свако може дати свој одговор. У Тезеу бисмо рекли: продубљивањем свог унутрашњег живота и солидарношћу са другима, или неговањем свог молитвеног живота и ширењем пријатељства.

Да бисмо открили знакове Божјег присуства у нашим животима, може нам помоћи сведочење Дитриха Бонхефера. Био је веома свестан потпуног зла на делу у своје време, а ипак му је унутрашњи подстицај омогућио, као и многим другим људима до дан данас у ситуацијама екстремног насиља, да се определи за наду и поверење у Бога, без очајања у човечанство.

У садашњим условима можемо и ми изабрати поверење. Слободни смо да уочимо, у срцу нашег света, светлост која долази издалека. Чак и када пролазимо кроз невољу, чак и када се чини да Бог не одговара на наш вапај, та светлост се рађа као звезда Даница у срцима нашим (2. Петрова 1:19).

f. Alois

1. Активан у отпору против Хитлера и у Цркви (Bekennende Kirche), Дитрих Бонхофер (1906-1945) је затворен 1943. и погубљен 1945. Његови списи, посебно његова писма и размишљања написана у затвору, били су веома утицајни након рата и остају такви до данас.

2. „Мисли за крштење Д.В.Р. Бетге” (мај 1944), у књизи Одпор и предање.

Определимо се за поверење

Данас, када су млађе генерације, и не само оне, оптерећене тешким бременом, шта може да промени наш поглед и пробуди нашу креативност? Сигурно постоји много разлога да осећамо дубоку тескобу која може уобличити нашу визију света и начин на који видимо себе. Неки људи чак и доводе у питање Бога и Божје присуство у свету.

Брига је разумљива реакција. Може бити чак и корисна када нас подстиче да без наивности бистро видимо и разумемо опасности које нам прете. Пазимо, међутим, да се не препустимо фатализму, цинизму или страху, који ризикују да нас заробе у негативни зачарани круг.

Да бисмо избегли такав ћорсокак, Јеванђеље нас упућује на Исуса Христа који иде испред нас. Христос је у току свог живота доживљавао радост, али и бригу. Патио је растуће непријатељство које је довело до крајњег насиља крста. Али смрт није имала последњу реч, јер га је Бог вратио у живот и он је заувек жив. То је чудо Јеванђеља. Његови први сведоци нас позивају да се усуђујемо и имамо поверење у ову поруку.

И дан данас Христос наставља да хода уз сваког човека и да саопштава свим људима безусловну љубав Божију. Духом Светим, дахом Божјим, он нам помаже да устанемо, дајући сваком човеку неутуђиво достојанство.

Будимо вођени не само оним што нам долази споља, него поздравимо и ту унутрашњу светлост, то поверење које се зове вера.

Тражимо обнову у молитви

Да бисмо своје животе, друге људе и свет сагледали на нов начин, потребна је лична иницијатива. Она се дешава у дубини нашег бића, када у своје постојање дочекамо љубазно присуство Бога. То укључује унутрашњи преокрет, који Јеванђеље назива обраћењем и који нас води да примамо Божју утеху и да волимо све више и више.

Сви можемо да тражимо места и тренутке за проналажење унутрашње тишине, да отворимо простор слушања и откријемо заједништво са Богом. Исус је већ позвао своје пријатеље да то учине: „Када се молиш, уђи у клет своју, и затворивши врата своја, помоли се Оцу своме који је у тајности“ (Матеј 6:6).

Данас се чини да овај позив донекле иде против тока. Живимо у времену када се поларизације појачавају и поделе расту у нашим друштвима, понекад чак и у црквама и породицама. У овом контексту, бука и лажи као да пригушују тихи унутрашњи развој који захтева време.

Зато је молитва још важнија: она је извор наде, пут ка спокоју; омогућава нам да држимо врата дијалога отворена, чак и са онима који нам се супротстављају или који имају другачије погледе од нас.

Ходајмо заједно са другима

Поред личне молитве, постоји још један позив: да ходамо заједно са другима, тежећи том васељенском братству и сестринству чије знакове покушавамо да разазнамо. Унутрашњи живот није изолована тежња; наставља се у заједничком подухвату са онима који деле исту потрагу.

Почнимо већ да гајимо видљиво јединство хришћана! Не зато да бисмо били јачи пред непријатељским светом, већ да бисмо ослободили динамику Јеванђеља. Није потребно да чекамо усаглашавање свих теолошких питања да бисмо се окупили на молитви.

Када се сретнемо са хришћанима различитих деноминација, понекад постајемо свесни ставова који изгледају неспојиви, а понекад и јесу, барем на концептуалном нивоу. Уместо да се они истичу, могућ је и други приступ: да опет и опет започињемо заједничком молитвом. Таква пракса јединства ће омогућити Божјем народу да крене ка заједничком исповедању вере.

Можда ће нам то дозволити да развијемо свој поглед о Цркви: да ли бисмо је све више могли сматрати великом породицом оних који, на Христовим стопама, бирају да воле? Да би били квасац мира, време је да престанемо да подстичемо међусобне поделе, остајући на паралелним колосецима који се никада не сусрећу!

Ова потрага за видљивим јединством мора ићи руку под руку са препознавањем зла које је понекад учињено у нашим Црквама и чврстом посвећеношћу неопходним променама. Многи људи су видели да им је поверење нарушено. И у Тезеу је поверење неких људи изневерено; ми смо тога свесни. Поверење је крхка стварност коју увек треба обнављати и градити, а то је могуће само слушањем оних који су рањени.³

3. О овој теми погледајте поруку брата Алојза „У Цркви и у Тезеу, посао утврђивања истине мора да се настави“, објављену поводом Европског скупа у Ростоку и доступном на www.taize.fr/protection

Ширимо наше пријатељство

Како би допринела стварању васељенског братства, Црква је позвана да буде знак долазећег Божјег Царства и да открије на шта је Дух Свети данас позива. Ево неких од тих позива, за заједничко продубљивање са другима.

- Данас, осећај припадности за многе постаје све важнији како би створили свој идентитет. Ова припадност се, међутим, може развити, не у супротности и сукобу са другима, већ кроз поштовање и сусрет. Да! Тражимо део истине који је ту у другом и другачијем и тиме ћемо и сами расти.
- Место међусобног поштовања може бити дијалог између верника различитих религија. У овом дијалогу, отвореност према другима је могућа када смо сами укорењени у сопственој религиозној традицији, као дрво коме је потребно дубоко корење да би развило широм отворене гране. Аутентично пријатељство је могуће, чак и ако укључује извесну патњу због чињенице да други не могу да деле наша најдубља уверења.
- Многи људи данас су болно свесни колико дубоко расизам и сви облици дискриминације оптерећују међуљудске односе и многа друштва широм света. Потражимо заједно све што нам може помоћи да променимо начин на који гледамо друге, на пример слушајући оне који су напустили своју земљу порекла. Прихватимо део другачијег који сваки сусрет чини благом.
- Да ли довољно чујемо вапај земље? Наше људске активности и наш немар наносе штету нашој чудесној

планети, на шта нас подсећају еколошке катастрофе и екстремни временски услови који се у последње време повећавају. Хитно је подсетити на одговорност коју је Бог поверио човечанству. Политичке и економске одлуке се намећују али свако од нас већ сада може да поједностави свој начин живота и да обнови осећај дивљења пред лепотом творевине.

- У контексту рата који пустоши Украјину и многа друга места у свету, неким људима је веома тешко да се моле, као да је Бог одсутан или ћути пред лицем зла. Па ипак, молитва за мир буди наш осећај одговорности и солидарности са свима који тако страшно пате од трагедије рата. Не ради се о тражењу лаког мира који признаје победу агресору, већ о истинском и захтевном миру који, да би био трајан, мора да садржи правду и истину. Да, молитва за мир је хитнија него икад.

— — —

Онима од нас који су верници, поверење у Бога може дати наду моћнију од страха од будућности. Не наивно поверење, већ уверење, укоренењено у нашим срцима, да Бог делује у својој творевини и позива нас да делујемо и ми, преузимајући одговорност за себе... и за следећу генерацију.

Када се мир чини неприступачним идеалом, а насиље кида породицу народа, када нас разне опасности узнемиравају, подсетимо се: у унутрашњем животу који може бити веома скроман, кроз солидарност са ближњима и пријатељство које постаје све шире, Васкрсли Христос нам долази у сусрет. Он мења наш поглед, изводећи нас на пространство и позива нас да направимо неочекиване кораке напред. Хоћемо ли га дочекати?

Together

У припреми је догађај са циљем гајења видљивог јединства хришћана: „Together“, „окупљање Божјег народа“. Одржаће се 30. септембра 2023. у Риму и на другим местима света. За више информација: www.together2023.net

Информације о сусретима у Тезеу, посебним недељама током лета и следећем Европском сусрету, који ће се одржати у Љубљани, у Словенији, од 28. децембра 2023. до 1. јануара 2024. године, можете пронаћи на сајту Тезеа: www.taize.fr